

Carlien Oudes

Op zoek naar sporen
uit een vervlogen tijd

Kunstschilder Carlien Oudes (1967) maakt ogenschijnlijk realistische olieverfschilderijen waarin 'snapshots' uit de stad en de natuur centraal staan. Ze noemt zichzelf een sfeerschilder: ze houdt ervan om de wereld weer te geven zoals zij hem observeert en hem naar haar hand te zetten. De romanticus in haar gaat daarbij altijd op zoek naar sporen uit een vervlogen tijd.

Tekst **Heidi Vandamme** | Foto's **Pablo Fernandez Cras** | Foto portret **Steven Cras**

'Water zit in me'

Mijn recente ongeluk* brengt ons met elkaar in contact. Het levert twee fijne Teams-gesprekken op, onder meer over veerkracht, maar ook over schoonheid en humor zien in elke situatie, ook de moeilijke.

Paplepel

Als jong meisje tekent Carlien alleen maar. Haar vader Ad is naast zeeman ook kunstschilder, dus ze krijgt het tekenen en schilderen met de paplepel ingegoten. Een opleiding aan de kunstacademie, eerst in Groningen en daarna in Amsterdam, ligt daarom erg voor de hand. Vader Ad maakte vooral aquarellen van de zee.

Ook in het werk van Carlien komt regelmatig water terug. 'Water zit in me.' Neem de vele sfeerbeelden van het Amsterdamse IJ, op een steenworp afstand van haar atelier op het NDSM-terrein. Het zijn momentopnames, want als je goed kijkt, zie je dat de stad alweer is veranderd sinds de werken zijn gemaakt. Het is met andere woorden haar samenvatting van de werkelijkheid zoals ze die op het moment van schilderen observeert. 'Vaak klopt het van geen kanten en toch is het geloofwaardig. Ik neem de kijker graag mee in wat ik zie.'

Snapshots

De bedrijvigheid van straatwerkers in de stad is een ander terugkerend thema.

Ze wijst naar het schilderij van de mannen op een stelling in de fietstunnel onder het Centraal Station. Het is een tafereel dat we allemaal wel eens zien. Waar de gemiddelde beschouwer hier achteloos aan voorbijloopt, staat Carlien juist stil om de actie in zich op te nemen. Je ziet er haar voorliefde voor ritmie in. 'Kijk maar naar die lijnen van de stelling. Die komen ook terug in de oranje pakken. Dergelijks scènes zijn voor mij visuele cadeaus.' De ideeën voor haar werk komen tot haar door het vele wandelen, fietsen en reizen. Als ze een aansprekend beeld

**Op 7 februari 2023 ben ik aangereden door een fietser, met als gevolg een gebroken tibia plateau van de ergste graad en een ingrijpende operatie, waar ik nog steeds van herstellende ben.*

Werk in de tunnel bij Amsterdam CS, 2022

Het IJ, vanaf de NDSM-pont, 2021

tegenkomt, maakt ze er een foto van. Met deze 'snapshots' gaat ze vervolgens aan de slag, al verdwijnt de foto op een gegeven moment ook weer naar de achtergrond. Dan gaat ze op zoek naar de sfeer die ze wil overbrengen, naar haar blik op deze werkelijkheid.

Liefde voor het vak

Daarbij is de verfstreek erg belangrijk. 'Daar doe ik het voor. Ik hou zo van de verf.' Volgens Carlien kun je schilderen goed vergelijken met muziek maken: je moet het in de juiste toon zetten, maar ook op tijd loslaten. Het gaat om beheersing, maar ook om motoriek. 'Dat is pure liefde voor het vak.' In Umbrië, waar ze regelmatig komt, maakte ze onlangs een schilderij van haar

vuurstokende man, waarin het vuur prachtig overgaat in de achtergrond. 'Toen ik het schilderde, wist ik niet meer waar ik was. Als het schilderen namelijk op zijn plek valt, verdwijnt de tijd.' Het is een goed voorbeeld van de romanticus in haar die op zoek is naar een handeling uit vroegere tijden en daar de lyriek en melancholie in ziet. En toch is het

onmiskenbaar in de moderne tijd gemaakt, zoals blijkt uit de spijkerbroek en oranje handschoenen.

Yoga als noodzaak

Yoga is voor Carlien een noodzaak: 'Ik moet elke dag yoga doen. Als ik mijn oefeningen niet doe, dan heb ik pijn,' een restant van een zwaar ongeluk zeven jaar

'Het is een keuze voor liefde voor het lichaam en voor het leven'

De vuurstoker, 2023

Loosdrecht, 2021

Wegwerkzaamheden in Ficulle, 2023

Meer informatie over het werk van Carlien Oudes: carlienoudes.com

geleden waarvan ze nog steeds de gevolgen ondervindt. Ze vervolgt: 'In mijn werk moet ik het hebben van mijn motoriek. Yoga zorgt ervoor dat ik mijn werk kan blijven doen en helpt me om me één te voelen met mijn lichaam. Het is een keuze voor liefde voor het lichaam en voor het leven.' Zorgen over wat ze gaat schilderen maakt ze zich nooit. Wel is ze soms bang dat ze het kwijtraakt. 'Er zijn momenten dat ik met een blik naar mijn werk kijk en dat ik het helemaal niets vind. Meestal zit ik dan op een spoor van verandering.' Voorlopig blijft ze doorgaan met de olieverfschilderijen. De inspiratie lijkt vooralsnog eindeloos. 'Het enige wat je hoeft te doen is fantaseren. Het is de dromer in mij die deze momenten ziet.' ❶